

LÁSKA

v

Hedgehog Hollow

JESSICA REDLAND

LÁSKA

v

Hedgehog Hollow

JESSICA REDLAND

PRELOŽILA ANNA CHELEMENDIKOVÁ

Jessica Redland

FINDING LOVE AT HEDGEHOG HOLLOW

Copyright © 2020 Jessica Redland

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl of Vicky Satlow
and Plima d.o.o.

Cover Design © Iveta Malá

Translation © Anna Chelemendiková, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-001-4

*Venujem mojej tete Gwen, skutočnej milovníčke ježkov.
S veľkou láskou xxx*

1

„Mám pravdu, ak si myslím, že to pre teba nebolo ľahké?“ zašepkal mi otec krátko po tom, ako sme vyšli z kostola, nasledujúc novomanželov.

Žalúdok mi urobil salto. Tušil pravdu? „Bolo to úplne ľahké,“ odpovedala som potichu, v nádeji, že sa mi podarí zmeniť tému. „Stlačilo sa usmievať, držať kyticu, upraviť jej vlečku a zasa sa usmievať. Bolia ma líca.“

„A stavím sa, že aj srdce. Mňa by bolelo, keby sa moja sesternica práve vydala za lásku môjho života.“

„Oci! Pst!“ Hoci hovoril tlmene, aj tak som ho musela chytiť za rameno a odviesť cez uličku v kostole ďalej od zvedavých uší, napríklad od prastarej tety Agnes. Mamina teta ma odjakživa neznášala z dôvodov, ktoré som nikdy nepochopila, takže bolo lepšie nedávať jej ďalšiu muníciu.

„James *nie je* láska môjho života,“ prízvukovala som, hoci som si veľmi dobre uvedomovala, že sa mi trasie hlas. „My sme len... teda on... bolo to...“ Keď som sa zadívala do otcových srdečných hnedých očí, zachvela som sa. Nemalo zmysel popierať to. „Nie, nebolo to ľahké. Keby som mala zostaviť zoznam najhorších dní

v mojom živote, dedkova smrť by bola na prvom mieste, ale dnešok by veľmi nezaostával.“ Pri posledných slovách sa mi zlomil hlas.

Otec ma objal a okamžite ma upokojil svojím teplom a silou. Pri jeho stodevätidesiatich centimetroch sa bolo do čoho oprieť a vedela som, že nikdy nebudem príliš stará na jeho objatie. Najmä v takýto deň.

„Ďakujem, oci,“ povedala som, keď sme sa od seba odtiahli. „Potrebovala som to.“

„Prosím, všetci okrem nevesty a ženícha ustúpte od vchodu do kostola!“ zvolal svadobný fotograf.

Nadvihla som si sukňu družičkových šiat a spolu s otcom sme sa presunuli ďalej do uličky. S ťažkým srdcom som sa otočila a sledovala Chloe a Jamesa, ako sa na seba zamilovane dívajú pod oblúkom z ružových a krémových ruží, zatiaľ čo fotograf cvakal jeden záber za druhým a snažil sa odháňať príbuzných a kamarátov, ktorí mu s mobilmi v rukách liezli pred objektív. Augustové slnko mi zohrievalo odhalené ramená a na chvíľu som privrela oči, zdvihla hlavu a nechala sa hladkať jemným vánkom, ktorý bol ako nežný, utešujúci bozk.

S otcom sme pár minút mlčky stáli a sledovali fotografa, ako dáva Chloe a Jamesovi pokyny: „Postavte sa vedľa seba. Chyťte sa za ruky. Pozrite sa na seba. Dajte si pusú.“ Nedokázala som sa ubrániť predstave, že ja som tá žena, ktorá tam stojí v slonovinových šatách namiesto sesternice a začína šťastný nový život s mužom, do ktorého je beznádejne zamilovaná už takmer dva roky.

Keď som sa na nich už nedokázala dívať, odvrátila som pohľad. Lenže ten sa zastavil na rovnako bolestnom obraze: mama sa hrdo usmievala a objímala tetu Louise, mamu nevesty. Znovu ma zaplavila známa vlna smútku. Úplne som chápala, že ich sesterská blízkosť je znásobená tým, že sú jednovaječné dvojčičky, no nikdy som nepochopila, prečo sa tá istá náklonnosť a srdečnosť nemohla preniesť aj na mňa a na otca. Nepamätala som si, kedy mama naposledy objala mňa. Niektorí ľudia nemajú veľmi radi dotyky,

ale to nebol jej prípad, pretože teta Louise a Chloe od nej neustále dostávali objatia. S mamou som mala vždy napätý vzťah a často som si kládla otázku, či v tom nie je aj trochu žiarlivosti na to, aký blízky vzťah mám s otcom. Lenže keď bola ona sama taká spätá so svojou dvojičkou, nemalo by ju prekvapovať, že ja a otec, odsunutí na perifériu, sme si vytvorili rovnako silné puto. *Stačilo, Sam. Nie dnes. Dnešok je už dosť náročný. Aj bez toho, aby si sa v tom ešte viac rýpala.*

„Mama vyzerá pekne,“ poznamenala som. V súlade s farebnou témou mala na sebe jemne ružové, splývavé šaty, k nim zladené ružové sako s vodopádovým golierom a fascinátor.

„Tvoja mama vyzerá krásne,“ odvetil otec s nádychom melanchólie v hlase. „Je pekné vidieť ju konečne oblečenú aj v niečom inom než v čiernom.“

Nepamätala som si, že by som ju niekedy videla v niečom inom ako v tmavých, nevýrazných farbách. Teta Louise, naopak, zvyčajne nosila žiarivé odtiene, hoci dnes siahla po tlmenejšej palette. Jej oblečenie svadobnej mamy bolo vskutku elegantné. Mala na sebe priliehavé šaty tlmenej ružovej farby so slonovinovým čipkovým živôtikom, k tomu ružové sako a zladený široký klobúk.

„A ty vyzeráš veľmi švihácky,“ dodala som. Otec bol veterinár, takže som ho zvyčajne videla v košeli a nohaviciach, no na svadbu si zaobstaral tmavosivý trojdielny oblek a nové topánky. Vyzeral veľmi distingvovane.

Znovu som sa pozrela na nevestu a ženícha a povzdychla som si. Boli naozaj krásny pár. S jeho svalnatou postavou, tmavými blond vlasmi, dokonale upravenou bradou a prenikavými modrými očami mohol James pokojne robiť modela. A Chloe by mohla byť modelkou. Jej slonovinové šaty s odhalenými ramenami boli na živôtiku aj spodnej časti zdobené jemnou ružovou a krémovou výšivkou. Dlhé blond vlasy mala upravené do voľných kučier zopnutých dozadu sponkami, ozdobenými žiarivými kvetmi, pričom dva tenké vrkôčiky mala prepletené na temene hlavy ako čelenku. Bola jednoducho skvostná. Chloe by mohla mať na sebe aj

vrece na odpadky a stále by vyzerala dokonale. Po svojom otcovi, mojom strýkovi Simonovi, zdedila dánske črty: rovné svetlé vlasy, ladovomodré oči a výrazné lícne kosti.

Chloe priťahovala mužskú pozornosť, kamkoľvek vošla, a odkedy sme dosiahli pubertu, vždy mala nejakého priateľa. Keď dospela, stala sa magnetom pre mužov, ktorí ju využívali ako nádhernú trofej, s ktorou sa predvádzali. Nikto z nich si ju však nevážil. Viackrát ju podviedli, ponížovali alebo zosmiešňovali. Pamätala som si jedného muža, ktorý sa jej posmieval pre jej prácu asistentky v materskej škole, vraj „sa celý deň len hrá s deťmi, lebo je príliš hlúpa na to, aby ich učila“. Nebola žiadna handrová bábika, nenechala si skákať po hlave, takže s ním rýchlo skoncovala. No vždy si následne našla rovnaký typ chlapa: sebedovomého, sebeckého „alfa samca“.

Mala problém aj so ženskými kamarátstvami. Dievčatá jej často vyčítali, že flirtuje s ich priateľmi alebo sa stále snaží byť stredobodom pozornosti. Preto sa vždy upínala na mňa, na jedinú osobu, ktorá pri nej stála bez ohľadu na všetko.

Mrzelo ma, že po všetkých týchto skúsenostiach mala Chloe množstvo pochybností o svojom vzhľade, hoci na to nemala ani ten najmenší dôvod. A ja, tá, ktorá vždy zapadla v dave, som sa väčšinou cítila spokojná vo svojej koži. Bola som rovnako vysoká a štíhla ako ona, no úplne iný typ. Vlasy som mala husté a hnedé, rovnako ako mama a teta Louise. Chloe ma celé roky prehovárala, aby som si ich dala preriediť alebo zosvetliť, „aby si ma konečne všimol nejaký chlap“, ale ja som odolávala. Ak by si ma mal niekto všimnúť len kvôli fantastickému účesu, nestál by mi za to. A nijaké melíry by zo mňa neurobili ženu, pri ktorej by sa muži prestali pozeráť na Chloe, čo mi vlastne ani veľmi neprekážalo.

Najviac sa mi na sebe páčili moje oči, orieškové so zlatými a zelenými odleskami a s tmavým lemom dúhovky. Keď som nebola s Chloe, a teda som nebola neviditeľná, boli to práve oči, ktoré si na mne každý všimol ako prvé.

„Chloe vyzerá nádherne, však?“ povedala som.

„Rozhodne áno,“ prikývol otec. „A aj ty. Je skvelé vidieť tá konečne v šatách.“

Uškrnula som sa. „Aj keď sú ružové?“ Páčil sa mi strih, dlhá áčková sukňa z tylu, nariasený živôtik s odhalenými ramenami, saténová stuha v páse a šnurovanie na chrbte. Lenže tá farba?

Otec sa zasmial. „Pristane ti. Aj keď, vzhľadom na to, že si jediná družička, by som čakal, že ti Chloe dovolí vybrať si aspoň farbu, akú chceš.“

„Dala mi zopár možností, veľmi nechotne, a vieš, ako to chodí. Čo Chloe chce...“

„... to aj dostane,“ doplnili sme obaja naraz a usmiali sa na seba.

„To bolo v poriadku, keď ste boli deti a išlo len o bábiky alebo šaty,“ pokračoval otec. „No vieš, že jej môžeš povedať *nie*, však?“

„Viem, ale videla som na nej, ako veľmi túžila po tej ružovej, a je to jej veľký deň, nie môj.“ Hlas sa mi pri tých slovách zachvel. *Nie, rozhodne to nebol môj deň. Keby len...* Odkiaľšala som si a pokračovala som: „Jej nadšenie úplne zatienilo moje výhrady, tak som sa rozhodla jednoducho prispôbiť.“

Otec mi venoval vážny pohľad. „Páči sa mi na tebe, že si vždy bola taká láskavá a ohľaduplná, Sammie, ale zároveň ma to znepokojuje. Už nie ste deti. Nemusíš jej stále odovzdávať všetko, čo je tvoje.“

„Viem, lenže James nikdy nebol môj.“ Zovrelo mi hrdlo a musela som rýchlo zažmurkať, aby som potlačila slzy.

Znepokojene pokrútil hlavou. „Videl som vás spolu len párkrát, ale myslel som si, že ste šťastní. A zrazu je s Chloe a ty jej robíš družičku.“

„Hrozný, však? Keby to bolo na mne, vydala by som sa za Jamesa, mali by sme deti a zostarli by sme spolu. Lenže on necítil to, čo som cítila ja. A potom to jedného dňa konečne pocítil, lenže nie ku mne.“

„Och, Sammie,“ vyslovil potichu, s očami plnými súcitu a poklesnutými plecami. „Je mi to veľmi ľúto.“

„Prosím, nebuď taký súcitný, lebo sa hned' rozplačem.“ Zhlboka som sa nadýchla. „Viem, že nie je ideálne, že si vybral niekoho z mojej rodiny, ale keby to nebola Chloe, aj tak by som oňho prišla, len by tam bola nejaká iná žena. Naš vzťah by dlho nevydržal, nech som si to akokoľvek priała. Lenže on sa zaľúbil do *Chloe* a to je skrátka fakt. A pozri, aká je šťastná. Po všetkých tých zlých chlapoch si zaslúžila konečne dobrého.“

Ako by som jej mohla závidieť šťastie s niekým, o kom som vedela, že je naozaj skvelý človek, a ktorého jedinou chybou, aspoň z môjho pohľadu, bolo to, že sa bezhlavo nezamíloval do mňa tak ako ja doňho?

„Môžem poprosiť družičku a svedka?“ zavolať fotograf. „A nech sa najbližšia rodina pripraví, sú ďalší na rade!“

„To bolo pre nás.“ Otec mi stisol ruku, keď sme vykročili dopredu. „Vieš, že som tu pre teba, ak sa o tom niekedy budeš chcieť porozprávať.“

„Ďakujem, oci. Viem a mám ťa za to veľmi rada.“

Keď sme pózovali asi na stovkách fotografií, snažila som sa potlačiť smútok a sústrediť sa len na Chloeiino šťastie. Nebola len moja sesternica, bola to aj moja najlepšia priateľka od detstva. Narodili sme sa len šesť mesiacov po sebe, chodili sme do tej istej triedy, na rovnaké krúžky po škole. Bývali sme iba pár ulíc od seba a naše rodiny spolu trávili dovolenky, takže naše životy boli vždy veľmi prepojené. A teraz nás spájal James a mne neostávalo nič iné, len naučiť sa s tým žiť. Inak by som prišla aj o Chloe.